

Smart city กับการพัฒนาท้องถิ่น*

SMART CITY AND LOCAL DEVELOPMENT

๗๗๗◆๗๗๗

ธีรภัทร์ พรายพร, นรากรณ์ คำสว่าง, พิษณุ กมลเสถียร, พีรพล อนุวัตินาวี, นันทพันธ์ คดคง

Teeraphat Phaiporn, Narakon Khamawang, Phitsanu Kamonsathian,

Peerapol Anuwatnawee, Nantaphan Kodkong

มหาวิทยาลัยราชภัฏพิบูลสงคราม

Pibulsongkram Rajabhat University

Corresponding Author E-mail: Narakon244@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อนำเสนอ Smart City กับการพัฒนาท้องถิ่นโดยทราบถึงแนวทางในการพัฒนาท้องถิ่นโดยใช้ Smart City เข้ามาพัฒนาท้องถิ่น เศรษฐกิจสังคมวัฒนธรรมสิ่งแวดล้อมโดย Smart City เป็นการเชื่อมโยงโครงสร้างพื้นฐานเมืองให้เข้ากับการพัฒนาท้องถิ่น ทำให้ท้องถิ่นได้ใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างเหมาะสม การใช้เทคโนโลยีเข้ามาประยุกต์กับการพัฒนาท้องถิ่นความก้าวหน้าของเทคโนโลยีในปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วเน้นการมีส่วนร่วมของประชาชนโดยอำนวยความสะดวกแก่ประชาชน โดยในแต่ละด้านนั้นประกอบไปด้วย 1.Smart Environment สิ่งแวดล้อมอัจฉริยะ 2.Smart Economy เศรษฐกิจอัจฉริยะ 3.Smart People พลเมืองอัจฉริยะ 4.Smart Governance การบริหารภาครัฐอัจฉริยะ 5.Smart Living การดำรงชีวิตอัจฉริยะ 6.Smart Mobility การเดินทางและขนส่งอัจฉริยะ 7.Smart Energy พลังงานอัจฉริยะ ในแต่ละด้านของการพัฒนานั้นจะส่งผลให้ท้องถิ่นนั้นมีประสิทธิภาพและทำให้ท้องถิ่นนั้นได้มีส่วนร่วมกันในการบริหารท้องถิ่น Smart City จึงมีบทบาทสำคัญในทุกๆด้าน เพื่อให้ประชาชนได้รับความสะดวกสบายความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตและสามารถพัฒนาท้องถิ่นอย่างมีประสิทธิภาพในการใช้ Smart City เข้ามาพัฒนาท้องถิ่นเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นสำคัญ

คำสำคัญ: เมืองอัจฉริยะ; การพัฒนา; ท้องถิ่น

* Received October 24, 2021; Revised November 11, 2021; Accepted November 14, 2021

Abstract

This article aimed to present Smart City and local development by knowing the local development approach by using Smart City to develop the local economy, society, culture, and environment. Smart City is a link between urban infrastructure and local development. The local area used the available resources appropriately. The use of technology to apply to local developments. The current technological advances are changing rapidly, emphasizing the participation of the people by facilitating the people. Each aspect consisted of 1. Smart Environment, 2. Smart Economy, 3. Smart People, 4. Smart Governance, 5. Smart Living, 6. Smart Mobility, Traveling and Smart transport 7. Smart Energy In each aspect of development will result in local efficiency and local participation in local administration. Smart City plays an important role in every aspect to ensure people's comfort, security, and safety in life. and can develop the local area with efficiency in using Smart City came to develop the locality to meet the needs of the local people.

Keywords: Smart city; development; local

บทนำ

ในศตวรรษที่ 21 มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างต่อเนื่องผลมาจากหลายประการซึ่งถือว่าเป็นยุคเทคโนโลยีสารสนเทศ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของโลก ในหลาย ๆ ด้านทั้งด้านเศรษฐกิจและสังคม วัฒนธรรมสิ่งแวดล้อมอันนำไปสู่การปรับตัวเพื่อให้เกิดความสามารถในการแข่งขันท่ามกลางกระแสโลกาภิวัตน์ที่ทุกประเทศทั่วโลกเพื่อเพิ่มความท้าทายกำลังมุ่งสู่กระแสใหม่ในส่วนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นเป็นองค์กรที่บริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นตามหลักการพัฒนาอย่างยั่งยืน รวมทั้งส่งเสริมและสนับสนุน และมีอำนาจที่ทำให้เกิดความท้าทายที่กำลังมุ่งสู่กระแสใหม่ของการเปลี่ยนแปลงจนทำให้เกิดการสร้าง smart city เป็นโมเดลเมืองที่ได้รับการออกแบบโดย ให้ความสำคัญในองค์ประกอบหลังคือการพัฒนารูปแบบโครงสร้างของเมืองที่สอดคล้องกับแนวคิดของ เมืองอัจฉริยะการส่งเสริมการอนุรักษ์พลังงาน และสิ่งแวดล้อมรวมทั้งการส่งเสริมการใช้พลังงานทดแทนประกอบการนำเทคโนโลยีสารสนเทศ และข้อมูลมาช่วยในการบริหารจัดการทรัพยากรของเมืองเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดเพื่อช่วยในการลดต้นทุน และลดการบริโภคของประชากร โดยยังคงเพิ่มประสิทธิภาพให้ประชาชนสามารถอยู่อาศัยได้ในคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้แลเห็นว่าโครงการนี้เป็นโครงการที่สำคัญมากมีส่วนเกี่ยวข้องกับความสำเร็จเพราะเป็นโครงการที่ท้องถิ่นจะต้องเอาโมเดลมาพัฒนาคุณภาพชีวิตสามารถแก้ไขปัญหาได้จนทำให้เกิดการความท้าทายที่

เกี่ยวข้องกับโมเดล ได้มีการพัฒนาระบบโครงสร้างพื้นฐานสาธารณูปโภคให้มีความสะดวกสบายมากขึ้น

เพื่อเพิ่มความท้าทายของการปฏิบัติงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีการบริหาร ด้านการศึกษาแต่เมื่อก่อนนั้นการศึกษายังเป็นการศึกษาในห้องเรียน ยังมีอุปกรณ์ทางการศึกษา ที่ยังไม่มีความสะดวกและทันสมัย ทำให้นักเรียนยังขาดองค์ความรู้ที่แปลกใหม่ ทำให้องค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นได้นำโมเดลด้าน Smart Education เข้ามาปรับใช้ในการจัดการศึกษาซึ่ง โมเดลนี้เป็นการนำเทคโนโลยีเข้ามามีส่วนร่วมทำให้การจัดการศึกษามีประสิทธิภาพมากขึ้นและ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นยังมีบทบาทหน้าที่ในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจเพราะในสมัยก่อน นั้นเศรษฐกิจของท้องถิ่นยังเป็นเศรษฐกิจแบบยังชีพยังไม่มีเทคโนโลยีเข้ามามีส่วนร่วมในการที่ จะพัฒนาทำให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้นำโมเดล Smart Economy ซึ่งเป็นโมเดลที่นำเอา เทคโนโลยีสารสนเทศมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนาและส่งเสริมระบบเศรษฐกิจในชุมชนสนับสนุน ข้อมูลหรือความรู้เพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจให้ชุมชนมีความเข้มแข็งบทบาทหน้าที่ขององค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นไม่ได้หมดแค่เท่านั้นยังมีบทบาทอื่นมากมายที่จะต้องบริการสาธารณะให้ เป็นที่อยู่อาศัยในอนาคต โดยคำนึงถึงมิติเรื่อง คุณภาพชีวิต สิ่งแวดล้อม วัฒนธรรม ตลอดจนถึง ความสะดวกสบาย และความปลอดภัย มีการจัดการ เรื่องการประหยัดพลังงาน เป็นศูนย์กลาง ด้านการศึกษา และแหล่งความรู้ที่สำคัญ มีการใช้เทคโนโลยี ดิจิทัลเพื่อบริหารจัดการทรัพยากร และบริการสาธารณูปโภคต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการพัฒนาเศรษฐกิจ และสังคมในอนาคตตัวอย่าง ของโครงการน ร่องที่อยู่ระหว่างการดำเนินการก็คือโครงการภูเก็ต สมาร์ทซิตีของกระทรวง ดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจ และสังคมที่ร่วมมือกับภาคเอกชน และโครงการพัฒนา เมืองและนิคม อุตสาหกรรมสู่เมืองอัจฉริยะของกระทรวงพลังงานกับภาคเอกชน เป็นต้น

ดังนั้นการพัฒนาท้องถิ่นจึงจำเป็นต้องอาศัย Smart city เข้ามาพัฒนาและมีบทบาท สำคัญอย่างยิ่งในทุกๆด้าน ไม่ว่าจะเป็นเศรษฐกิจสังคม และการเมือง ความเจริญก้าวหน้าอย่าง รวดเร็วทางด้านเทคโนโลยีการที่จะทำให้เป็นเมืองอัจฉริยะได้นั้น จะต้องสามารถบริหารจัดการ ระบบต่าง ๆ ให้ประชาชน ในเมืองนั้นได้รับความสะดวก สบาย มั่นคงปลอดภัยในชีวิต และมิ การแก้ไขปัญหาเหตุ อุกเหิน ของเมืองได้อย่างรวดเร็ว ถูกต้อง แม่นยำ ทันเวลา แก้ปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล บทความวิชาการในครั้งนี้ มีประเด็นที่จะนำเสนอเรื่อง Smart City กับการพัฒนาท้องถิ่นโดย เพื่อนำเสนอเทคโนโลยีในการพัฒนาท้องถิ่นให้มีศักยภาพ มากขึ้น

แนวคิดในการพัฒนาท้องถิ่น

การพัฒนาท้องถิ่น พัฒนาประเทศ คือการทำให้สิ่งเหล่านั้นให้ดีขึ้น เจริญขึ้น สนองความ ต้องการของประชาชนส่วนใหญ่ให้ได้ดียิ่งขึ้น หรืออาจกล่าวได้ว่า “การพัฒนา” เป็นกระบวนการ ของการเคลื่อนไหวจากสภาพที่ไม่น่าพอใจไปสู่สภาพที่น่าพอใจ การพัฒนาเป็นกระบวนการที่

เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ไม่หยุดนิ่ง การพัฒนาความสัมพันธ์โดยตรงกับความเปลี่ยนแปลง กล่าวคือ การพัฒนา หมายถึง กระบวนการของการเปลี่ยนแปลงที่มีการวางแผนไว้แล้ว คือการทำให้ลักษณะเดิมเปลี่ยนไปโดยมุ่งหมายว่า ลักษณะใหม่ที่เข้ามาแทนที่นั้นจะดีกว่าลักษณะเก่า สภาพเก่า แต่โดยธรรมชาติแล้วการเปลี่ยนแปลงย่อมเกิดปัญหาในตัวมันเอง เพียงแต่ว่าจะมีปัญหามาก หรือปัญหาน้อย ถ้าหากตีความหมายการพัฒนา จะสามารถตีความหมายได้ 2 นัย คือ 1. “การพัฒนา” ในความเข้าใจแบบสมัยใหม่ หมายถึงการทำให้เจริญในด้านวัตถุ รูปแบบ และในเชิงปริมาณ เช่น ถนนหนทาง ตึกกรามบ้านช่อง ดัชนีชี้วัดทางเศรษฐกิจ เป็นต้น 2. “การพัฒนา” ในแง่ของพุทธศาสนา หมายถึง การพัฒนาคนทั้งในด้านร่างกายและจิตใจ โดยเน้นในด้านคุณภาพชีวิตและหลักของความถูกต้องพอดี ซึ่งให้ผลประโยชน์สูงสุด ความกลมกลืน และความเกื้อกูลแก่สรรพชีวิตโดยไม่เบียดเบียน ทำลายธรรมชาติและดั่งที่ (มหาวิทยาลัยบูรพา อ้างถึงใน แสงนภา ทองวิทยา) กล่าวว่า การพัฒนาท้องถิ่นเป็นกรรมวิธีมุ่งเสริมความเป็นอยู่ ประชาชนให้ดีขึ้นโดย ความร่วมมืออย่างจริงจังของประชาชนในท้องถิ่น และควรจะเป็นความคิดริเริ่มของประชาชน ในท้องถิ่นเองด้วย แต่ถ้าประชาชนในท้องถิ่นไม่รู้จักริเริ่ม ให้ใช้เทคนิคกระตุ้นเตือนให้ เกิดความคิดริเริ่ม ทั้งนี้เพื่อให้วิธีนี้ด้วยรับการตอบสนองจากประชาชนในท้องถิ่น ด้วย ความกระตือรือร้นอย่างจริงจัง ซึ่งวิธีนี้องค์การสหประชาชาติได้ยึดถือเป็นแนวทางมาตรฐาน ซึ่งการพัฒนาท้องถิ่นเป็นขบวนการซึ่งดำเนินไปด้วยการรวมกำลังของราษฎรเองกับเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล เพื่อปรับปรุงสภาพทางเศรษฐกิจสังคมและวัฒนธรรมของชุมชนนั้น ๆ ให้เจริญยิ่งขึ้น และผสมผสานชุมชนเหล่านั้นเข้าเป็นชีวิตและเพื่อทำให้ราษฎรสามารถอุทิศตนเองเพื่อความก้าวหน้าของประเทศชาติให้เต็มที่ ช่วยส่งเสริมสภาพชุมชนใน ด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม เพื่อให้ชุมชนเหล่านั้น ได้มีบทบาทเข้าร่วมในชีวิตอันหนึ่ง อันเดียวของประเทศชาติและเพื่อให้มีส่วนร่วม สนับสนุนความเจริญของประเทศด้วยกรรมวิธีนี้จึงมีสาระสำคัญ คือ ความร่วมมือของประชาชนด้วยศรัทธาที่จะสร้างเสริมระดับความเป็นอยู่ของตนให้ดีขึ้นโดยอาศัยความคิดริเริ่มของตนเองเป็นสำคัญกำหนดให้มีหน่วยองค์การรัฐบาล เป็นผู้ให้ความช่วยเหลือในด้านเทคนิคและวิชาการเพื่อช่วยให้ความคิดริเริ่มการช่วยตัวเองและ ความช่วยเหลือซึ่งกันและกันให้ดำเนินอย่างมีประสิทธิภาพ โดยจัดทำเป็นโครงการอันหนึ่ง อันเดียวกันในการที่จะส่งเสริมปรับปรุงชุมชนโดยพยายามที่จะรวมเอาความช่วยเหลือจากภายนอก มาร่วมผสมผสานกับความมานะพยายามของชาวบ้านเอง และพยายามกระตุ้นความคิดริเริ่มจากท้องถิ่นและลักษณะผู้นำไปด้วยในตัวและถือว่าเป็นส่วนสำคัญยิ่งในการนำการเปลี่ยนแปลง ทางสังคมในด้านนี้ องค์การสหประชาชาติได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า หมายถึง กระบวนการซึ่งรวมเอาความมานะพยายามของประชาชนกับฝ่ายรัฐบาลเข้าด้วยกันร่วมกันจัดวางและลงมือกระทำเอง กำหนดว่ากลุ่มของตนแต่ละบุคคลมีความต้องการอย่างไรและปัญหาร่วมกันมีอะไรบ้างแล้ว จัดทำแผนการของกลุ่มและของเอกชน เพื่อให้ได้มา ซึ่งสิ่งที่ต้องการ และสามารถแก้ไขปัญหานั้น โดยพยายามใช้ทรัพยากรที่มีอยู่ในชุมชนนั้น ๆ ให้มากที่สุดและถ้าจำเป็นอาจขอความ

ช่วยเหลือทั้งด้านบริการและวัสดุจากองค์การรัฐบาลและที่มีใช้ของรัฐบาลได้การพัฒนาชุมชนนั้น เราไม่อาจจะตีความหมายให้เป็นที่พอใจได้ถ้าพูดในด้านเนื้อหาของคำเพราะว่าเป็นปัญหาที่เกี่ยวกับวิธีการกระทำมากกว่าตัวอย่างที่กระทำจริง ๆ เช่นการสร้างถนน โรงพยาบาล หรือโรงพยาบาลนั้นอาจจะเป็นการพัฒนาชุมชน หรือไม่ใช้ก็ได้ (มหาวิทยาลัยบูรพา, ม.ป.ป.)

แนวความคิดพื้นฐานในการพัฒนาท้องถิ่น สิ่งสำคัญของการพัฒนาท้องถิ่นที่จะสามารถทำงานกับประชาชนได้อย่างถูกต้อง และทำให้งานมีประสิทธิภาพ อันประกอบด้วยแนวคิดพื้นฐาน ในการพัฒนาท้องถิ่นในระดับการปฏิบัติ มีดังนี้ (นิรันดร์ จงวุฒิเนเวศ, 2550)

1. การมีส่วนร่วมของประชาชน เป็นหัวใจของงานพัฒนาชุมชน โดยยึดหลักการของการมีส่วนร่วมที่ว่า ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการคิด ตัดสินใจวางแผนงาน การปฏิบัติการและร่วมบำรุงรักษา

2. การช่วยเหลือตนเอง เป็นแนวทางในการพัฒนาที่ยึดเป็นหลักการสำคัญประการหนึ่ง คือ ต้องพัฒนาให้ประชาชนในท้องถิ่นพึ่งตนเองได้มากขึ้น โดยมีรัฐคอยให้การช่วยเหลือสนับสนุน ในส่วนที่เกินขีดความสามารถของประชาชน ตามโอกาสและหลักเกณฑ์ที่เหมาะสม

3. ความคิดริเริ่มของประชาชน ในการทำงานกับประชาชนต้องยึดหลักการที่ว่า ความคิดริเริ่มต้องมาจากประชาชนในชุมชนท้องถิ่น ซึ่งต้องใช้วิถีแห่งประชาธิปไตย และหาโอกาสกระตุ้นให้การศึกษา ให้ประชาชนเกิดความคิด และแสดงออกซึ่งความคิดเห็นอันเป็นประโยชน์ต่อชุมชนท้องถิ่น หมู่บ้าน ตำบล

4. ความต้องการของชุมชน การพัฒนาชุมชนท้องถิ่นต้องให้ประชาชน และองค์กรประชาชนคิดและตัดสินใจบนพื้นฐานความต้องการของท้องถิ่นเอง เพื่อให้เกิดความคิดที่ว่างงานเป็นของประชาชน และจะช่วยกันดูแลรักษาต่อไป

5. การศึกษาภาคชีวิต การพัฒนาชุมชนท้องถิ่นถือเป็นกระบวนการให้การศึกษาภาคชีวิตแก่ประชาชน เพื่อนำไปสู่การพัฒนาคน พัฒนาท้องถิ่น การให้การศึกษา ต้องให้การศึกษาอย่างต่อเนื่องกันไป ครอบคลุมทั้งดำรงชีวิตอยู่ในชุมชน (สมชาย ศรีวิรัตน์, 2556)

ดังนั้นสรุปได้ว่า การพัฒนาคือการเปลี่ยนแปลง ทั้งด้านปริมาณ และคุณภาพที่ทำให้คุณภาพชีวิตพัฒนาดีขึ้น โดยมีการวางแผนล่วงหน้าในการใช้ ทรัพยากรมนุษย์ และทรัพยากรธรรมชาติในด้านต่าง ๆ และต้องได้รับความร่วมมือร่วมใจ จากบุคคลที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย เพื่อให้การพัฒนานั้นไปสู่ความสำเร็จในเรื่องนั้น ๆ การพัฒนาท้องถิ่น เกิดขึ้นได้จะต้องได้รับความช่วยเหลือจากรัฐบาล และความร่วมมือจากประชาชนทุกภาคส่วนใน การดำเนินการ เพื่อบรรลุเป้าหมายที่ทุกคนร่วมกันกำหนดไว้

แนวคิด Smart City

Smart City ถูกพัฒนาขึ้นเพื่อให้เกิดชุมชนเมืองที่อำนวยความสะดวกแก่ผู้อยู่อาศัยและได้รับคุณภาพในการใช้ชีวิตที่สูง เป็นเมืองที่น่าอยู่อาศัย และมีการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่น้อยที่สุด

อย่างมีประสิทธิภาพ โดยทำการเชื่อมโยงระบบโครงสร้างพื้นฐานของเมืองเข้าด้วยกันแบบบูรณาการผ่านระบบ IT เพื่อให้การบริหารจัดการเมืองเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพเหตุผลที่ต้องมีการเชื่อมโครงสร้างพื้นฐานเข้าด้วยกันเนื่องจากในอดีตนั้นระบบโครงสร้างพื้นฐานทั้งประปา ไฟฟ้า ก๊าซ คมนาคมขนส่ง บริการสาธารณะของเมืองมักจะแยกกันและดำเนินการแบบต่างคนต่างทำ ดังนั้นนอกจากจะต้องทำให้แต่ละระบบทำงานอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดแล้วนั้น ยังต้องทำให้แต่ละระบบทำงานร่วมกันแบบบูรณาการในบริบทของเมืองเพื่อสามารถจัดลำดับความสำคัญในแง่ของการลงทุนและใช้ให้เกิดมูลค่าสูงที่สุดในด้านรัฐศาสตร์ถือว่าแนวคิดด้าน Smart City จะเป็นการจุดประเด็นในการกระจายอำนาจ และ สร้างความสามารถในการบริหารจัดการเมืองของแต่ละท้องถิ่น อีกด้านคือเป็นการสร้างอำนาจให้กับประชาชน และชุมชนในการร่วมกำหนดทิศทางการแสดงความคิดเห็น และการเข้าถึงข้อมูลต่าง ๆ ในการบริหารจัดการเมือง (สถาบันพระปกเกล้า, 2562). ยกตัวอย่างง่าย ๆ เช่น ระบบแจ้งความเสียหายของโครงสร้างพื้นฐานเมืองจากประชาชนผ่านระบบ application ถ้าหากระบบดังกล่าวมีการใช้อย่างต่อเนื่อง มีการแสดงให้เห็นว่าข้อมูลมีผลลัพธ์ต่อการดำเนินงานจริง ๆ ก็จะทำให้เกิดความชัดเจนในการวางแผนงานในแต่ละปีรวมถึงงบประมาณให้สอดคล้องกับความเสียหายที่แจ้งเข้ามา จะเป็นการพลิกโฉมการวางแผนงบประมาณของเมืองได้ในภาคธุรกิจการผลักดันแนวคิด Smart City เกิดขึ้นพร้อม ๆ กับการพัฒนาอย่างก้าวกระโดดของเทคโนโลยี Internet of Things (IoT) ซึ่งเป็นรากฐานในการเชื่อมโยงอุปกรณ์หรือสิ่งของรอบ ๆ ตัวเราเข้ากับโครงข่ายการสื่อสารแบบอินเทอร์เน็ต ลองจินตนาการว่าในอนาคตอันใกล้ไม่ใช่เฉพาะโทรศัพท์มือถือเท่านั้นที่เราสามารถใช้สื่อสารหรือส่งข้อมูลให้กันและกันได้ หลอดไฟตามท้องถนนสามารถแจ้งถึงสถานะความชำรุดให้กับเมืองได้ รถยนต์สามารถสื่อสารกับสัญญาณไฟจราจรได้เพื่อบอกเส้นทางที่ต้องการเดินทาง หรือแม้แต่กระทั่งสายรัดข้อมือสามารถส่งข้อมูลสุขภาพของผู้ใส่ให้กับระบบวิเคราะห์ของโรงพยาบาลที่คอยติดตามผู้ป่วยได้สำหรับ IOT นั้นจะเป็นการกระตุ้น mass market ในการใช้เทคโนโลยีเพื่อเพิ่มความสะดวกสบาย ประสิทธิภาพในการดำรงชีวิต รวมถึงการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ เทคโนโลยีด้าน Smart Home หรือ Wearable Device น่าจะเป็น sector ที่นำในการปรับใช้ในช่วงแรก โดยพ่วงเข้ากับการใช้ application บนโทรศัพท์มือถือ ใน generation ต่อมาเราคงเห็นการพัฒนาระบบในรถยนต์ หรือ การให้บริการด้านต่างๆที่หลากหลายขึ้นที่สร้างความเชื่อมโยงในการดำรงชีวิตด้านต่าง ๆ ในระดับมหภาคคงจะเกิดกระแสการลงทุนในระดับเมืองของภาคธุรกิจที่อยู่ในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ และ สื่อสารโทรคมนาคมเพื่อสร้างการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานร่วมกับเมือง หรือท้องถิ่นสำหรับการรองรับการจัดการในรูปแบบ Smart City รวมทั้งรองรับการขยายตัวของ IOT ที่จะเข้าไปถึงประชาชนในระดับชุมชน ภาคธุรกิจเหล่านี้ได้ปรับเปลี่ยนยุทธศาสตร์องค์กรจากเมื่อก่อนเป็นผู้ผลิตและขายอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ให้ mass market มาเป็นผู้ให้บริการระบบจัดการโครงสร้างพื้นฐานของเมือง และการจัดการคุณภาพชีวิตทั้งในระดับครัวเรือนไล่ขึ้นไปจนถึงระดับประเทศการปรับเปลี่ยน position ในลักษณะนี้อาจ

ส่งผลให้เกิดลักษณะการร่วมลงทุนในรูปแบบ PPP (Public Private Partnership) ระหว่างเมืองและภาคธุรกิจเพื่อได้รับสิทธิในการจัดการบริหารโครงสร้างพื้นฐานด้าน IT และระบบสื่อสารที่จำเป็นสำหรับการให้บริการแบบ Smart City หรือ IOT ส่วนกลุ่มธุรกิจที่อยู่ในอุตสาหกรรมอื่น ๆ ที่ไม่ใช่ด้านอิเล็กทรอนิกส์ หรือสื่อสารโทรคมนาคมโดยตรงพยายามที่จะเข้ามาในภาคธุรกิจเพื่อเกาะกระแสการเติบโตของ Smart City และ IOT ซึ่งถือว่าเป็น S-Curve ตัวใหม่ของเศรษฐกิจโลกที่สำคัญตัวหนึ่ง เช่น การที่ยักษ์ใหญ่ต่างๆ ในอุตสาหกรรมยานยนต์มีการลงทุนร่วมกับ Tech firm ที่ให้บริการ (กรกมล ศรีวิวัฒน์, 2564).

เมืองอัจฉริยะ หรือ Smart City เป็นรูปแบบการประยุกต์เทคโนโลยีดิจิทัล หรือข้อมูลสารสนเทศและการสื่อสารในการเพิ่มประสิทธิภาพและคุณภาพของบริการชุมชน เพื่อช่วยในการลดต้นทุน และลดการบริโภคของประชากร โดยยังคงเพิ่มประสิทธิภาพให้ประชาชนสามารถอยู่อาศัยได้ในคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น Smart City เป็นโครงการที่หลาย ๆ เมืองทั่วโลก พยายามพัฒนาให้เข้ากับยุค 4.0 โดยการเอาเทคโนโลยีมาผสานกับการใช้ชีวิตของประชาชน ไม่ว่าจะเป็นทั้งด้านการขนส่ง การใช้พลังงาน หรือโครงสร้างพื้นฐาน ที่จะทำให้เมืองที่สะดวกสบายเหมือนในฝันเกิดขึ้นได้จริง ทั้งยังทำให้ประชาชนอยู่ดีมีสุขกันด้วย แนวคิด Smart City เกิดขึ้นพร้อม ๆ กับการพัฒนาอย่างก้าวกระโดดของเทคโนโลยี Internet of Things (IoT) ซึ่งเป็นรากฐานในการเชื่อมโยงอุปกรณ์หรือสิ่งของรอบ ๆ ตัวเข้ากับโครงข่ายการสื่อสารแบบอินเทอร์เน็ต รวมไปถึงการวางแผนเมืองที่ชาญฉลาด รองรับการใช้ชีวิตที่สะดวกสบายรูปแบบการบริหารจัดการเมืองแบบ Smart City เป็นการสร้างเมืองที่จะมีการเติบโตอย่างยั่งยืน เน้นการจัดสมดุลของสิ่งแวดล้อม ประหยัดพลังงาน และเลือกใช้พลังงานสะอาด จึงช่วยลดปัญหาทางด้านสิ่งแวดล้อม ปัญหามลภาวะทางอากาศ น้ำเสีย ขยะ การระบายน้ำ ช่วยส่งเสริมสภาพแวดล้อมที่ดี คุณภาพอากาศที่ดี เพิ่มพื้นที่สีเขียว และลดปรากฏการณ์เกาะความร้อน (Heat Island Effect) แม้ว่าประเทศไทยจะยังไม่มี Smart City ที่สมบูรณ์เป็นรูปเป็นร่าง แต่ก็กำลังขับเคลื่อนการพัฒนาพื้นที่เป้าหมายที่คัดเลือกเป็นเมืองอัจฉริยะต้นแบบด้วยกัน โดยความร่วมมือของ 3 กระทรวง คือ กระทรวงพลังงาน กระทรวงคมนาคม และกระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม จัดทำแผนแม่บทการพัฒนาเมืองอัจฉริยะซึ่งมีแนวทางการขับเคลื่อนการพัฒนาเมืองอัจฉริยะ เน้น 5 เสาหลักสำคัญ ดังนี้ (เสมอ นิมเงิน, 2563)

เสาหลักที่ 1 การพัฒนาเมืองอัจฉริยะต้นแบบ มีเป้าหมายในการเลือกเมืองที่มีศักยภาพที่จะใช้สำหรับการดำเนินงานนำร่อง เพื่อสนับสนุนการพัฒนาเมืองอัจฉริยะ

เสาหลักที่ 2 การปฏิรูปกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเมืองอัจฉริยะ โดยมีเป้าหมายที่จะบูรณาการกฎหมายที่เกี่ยวข้องทั้งระบบ

เสาหลักที่ 3 สร้างกลไกบริหารจัดการในการขับเคลื่อนการพัฒนาเมืองอัจฉริยะไปสู่ภาคปฏิบัติ มีเป้าหมายให้มีผู้รับผิดชอบการบริหารจัดการพื้นที่ จัดเตรียมองค์กร ระบบ และเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อส่งเสริมการให้บริการสาธารณะในพื้นที่อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

เสาหลักที่ 4 ผลักดันเมืองอัจฉริยะด้วยการวิจัย พัฒนา และนวัตกรรม มีเป้าหมายในการส่งเสริมและต่อยอดการพัฒนาเมืองอัจฉริยะที่สามารถนำไปปรับใช้สำหรับเมืองอัจฉริยะในอนาคต

เสาหลักที่ 5 ส่งเสริมการจัดเก็บข้อมูล ตลอดจนเข้าถึงการเชื่อมโยงและการใช้งานข้อมูล โดยมีเป้าหมายเพื่อเผยแพร่ข้อมูล สร้างการเรียนรู้ รวมทั้งสนับสนุนการวางแผน ตลอดจนการพัฒนาเมืองอัจฉริยะอย่างเป็นรูปธรรม

ดังนั้นสรุปได้ว่า แนวคิด Smart City เป็นแนวคิดทางการบริหารจัดการการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีที่นำมาพัฒนาขึ้นเพื่อให้อำนวยความสะดวกแก่ผู้อยู่อาศัยและได้รับคุณภาพในการใช้ชีวิตที่สูงโดยใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมที่ทันสมัยเข้ามาช่วยในทุก ๆ ด้าน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารทุก ๆ ภาคส่วน ในการพัฒนาท้องถิ่นและประเทศ เพื่อให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น มีความสุข อย่างยั่งยืน

ประเด็นยุทธศาสตร์ Smart city หรือ เมืองอัจฉริยะ

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 1 ยุทธศาสตร์เมืองอัจฉริยะด้านสิ่งแวดล้อม (Smart Environment) แนวทางการพัฒนาส่งเสริมการพัฒนาสาธารณูปโภค สาธารณูปการ ที่อยู่อาศัยที่เป็นมิตรต่อ สิ่งแวดล้อม จัดการพื้นที่สาธารณะ การจัดการขยะมูลฝอย และพื้นที่สีเขียว โดยใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยี

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 2 ยุทธศาสตร์เมืองอัจฉริยะด้านการอยู่อาศัย (Smart Living) แนวทางการพัฒนาระบบข้อมูล การเชื่อมต่อ และพื้นที่ในการเข้าถึงเทคโนโลยีเพื่ออำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานให้แก่ประชาชน พัฒนาระบบการรักษาพยาบาลอัจฉริยะ และเชื่อมโยงการเข้าถึงการรักษาพยาบาล เพื่อการส่งเสริมการเป็นศูนย์กลางด้านการแพทย์ ออกแบบแนวทางการใช้เทคโนโลยีเพื่อการส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตของ ประชาชน พัฒนาพื้นที่แลกเปลี่ยนเรียนรู้ของประชาชนในเมือง ด้านการสร้างสรรทักษะ ความรู้การอาชีพ และนวัตกรรม

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 3 ยุทธศาสตร์เมืองอัจฉริยะด้านพลังงาน (Smart Energy) แนวทางการพัฒนา การสร้างกระบวนการการยอมรับด้านการใช้พลังงานทดแทนในระดับครัวเรือน ส่งเสริมการใช้พลังงานทดแทน ในกิจกรรมสาธารณะ และกิจกรรมภาครัฐ พัฒนาระบบควบคุมการใช้พลังงานในระดับจังหวัด ผ่านระบบการเชื่อมโยง อัจฉริยะ

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 4 ยุทธศาสตร์เมืองอัจฉริยะด้านการเดินทาง (Smart Mobility) แนวทางการพัฒนาระบบการเดินทางอัจฉริยะอย่างเป็นรูปธรรมในจังหวัดเชียงใหม่ และ ลดความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึง ระบบขนส่งมวลชนในจังหวัด ออกแบบระบบการเชื่อมโยงระบบการเดินทางและการขนส่งในทุก ๆ มิติ พัฒนาระบบการบริหารจัดการ การจราจร และการจอดรถอัจฉริยะ

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 5 ยุทธศาสตร์เมืองอัจฉริยะด้านเศรษฐกิจ (Smart Economy) แนวทางการพัฒนา โอกาสด้านการเข้าถึงสาธารณูปโภคด้านดิจิทัลเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่ม ให้ผลิตภัณฑ์และผู้ประกอบการ ออกแบบระบบการเชื่อมโยงการบริหารจัดการทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ พัฒนาระบบการบริหารจัดการ และการเชื่อมโยงข้อมูล ด้านการเกษตรอัจฉริยะ

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 6 ยุทธศาสตร์เมืองอัจฉริยะด้านคน (Smart People) แนวทางการพัฒนาทักษะ องค์ความรู้และระบบนิเวศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ตลอดชีวิตของ ประชาชนในทุกระดับชั้นออกแบบระบบเพื่อลดความเหลื่อมล้ำทางสังคม และเศรษฐกิจ พัฒนาสาธารณูปโภคพื้นฐานเพื่อสร้างการมีส่วนร่วม และความคิดสร้างสรรค์ ของประชาชน

ประเด็นยุทธศาสตร์ที่ 7 ยุทธศาสตร์เมืองอัจฉริยะด้านการบริหารงานภาครัฐ (Smart Government) แนวทางการพัฒนา ระบบการบริการของภาครัฐ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ประชาชน ในทุกระดับชั้นและพัฒนาระบบการใช้ข้อมูลเปิดของเมือง และสร้างสาธารณูปโภคที่เกี่ยวข้องเพื่อการ เข้าถึงข้อมูลโดยไม่มีต้นทุน พัฒนาระบบการบริหารจัดการความโปร่งใส และการมีส่วนร่วมของภาครัฐ และ ประชาสังคม (นิภาพรรณ เจนสันติกุล, 2563)

ดังนั้น สรุปได้ว่า ยุทธศาสตร์เป็นเป้าหมายในการพัฒนาประเทศอย่างยั่งยืนตามหลักธรรมาภิบาล เพื่อใช้เป็นกรอบในการจัดทำแผนต่าง ๆ ส่งเสริมการพัฒนาสาธารณูปโภค สาธารณูปการ พัฒนาระบบการรักษาพยาบาลอัจฉริยะ พัฒนาระบบการบริการของภาครัฐ เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ประชาชน ในทุกระดับชั้น ถ้าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้มีการนำยุทธศาสตร์มาใช้ร่วมกับโมเดลก็จะทำให้คุณภาพชีวิตของประชาชนท้องถิ่นมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

การพัฒนาเมืองอัจฉริยะ (Smart City)

สมาร์ทซิตีเป็นนโยบายสาธารณะที่มีลักษณะของการมองไปในอนาคต (foresight) เป็นการ วาดภาพที่เป็นไปได้ในอนาคต (scenario planning) เพื่อการแก้ไขและกำหนดทิศทางในการป้องกันปัญหาที่ อาจจะเกิดขึ้นในอนาคตมากกว่าที่จะเป็นนโยบายเพื่อ แก้ปัญหาใดปัญหาหนึ่ง (problem solving) จึงต้องมี กระบวนการคิดและออกแบบที่เน้นหาสาเหตุของปัญหา หาตัวแปรที่เกี่ยวข้อง หาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร และหา แนวทางที่จะแก้ปัญหา การมองไปในอนาคตนี้ต้องอาศัยความเข้าใจในความไม่แน่นอน (uncertainties) ที่เป็นแรงขับเคลื่อน (driving force) ประเภทต่าง ๆ ทั้งทางด้านสังคม เทคโนโลยี สิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ และการเมือง กรอบแนวคิดเรื่องความเป็นเมืองอัจฉริยะ มีการกำหนดนโยบายให้สามารถปรับเปลี่ยนให้ สอดคล้องตามบริบทของพื้นที่ เพื่อให้สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนา ซึ่งในบางครั้งแนวคิดการพัฒนา อาจมุ่งเน้นไปที่การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อเชื่อมโยงการ สื่อสารระหว่างชุมชน โดยใช้เทคโนโลยีการส่ง ข้อมูลความเร็วสูงผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตด้วยเทคโนโลยีบรอดแบนด์(broadband) เป็นต้น โครงสร้างทางด้านเทคโนโลยีดิจิทัล มีส่วนช่วยสร้างเสริมสภาพแวดล้อมในการอยู่ร่วมกัน โดยเฉพาะการแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน หากแต่การ

สื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดของผู้ที่อาศัยใน เมือง จะช่วยส่งเสริมความสัมพันธ์ในการทำงานร่วมกันของผู้คนที่อยู่อาศัยในบริเวณนั้น และอาจนำไปสู่ความเป็นเมืองที่อัจฉริยะขึ้นมาได้ทั้งนี้สิ่งที่สำคัญซึ่งเป็นเงื่อนไขแรก ๆ ในการพัฒนา คือการเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้โดยเน้นต้นทุนของชีวิตมนุษย์หรือการพัฒนาคนเป็นหลัก เมื่อคนเป็นจุดศูนย์กลางของพัฒนาเมือง การสร้างเมืองอัจฉริยะจึงเน้นและให้ความสำคัญในด้านการสร้างคนและการสร้างชุมชน ดังนั้นการสร้างเครือข่าย ระหว่างคนและชุมชน เพื่อให้เกิดกระบวนการการสร้างการใช้งานนวัตกรรมต่าง ๆ การแพร่กระจายของการ เรียนรู้ในการพัฒนาเทคโนโลยี

Smart city

1. Smart Environment (สิ่งแวดล้อมอัจฉริยะ) เมืองที่มุ่งเน้นปรับปรุงคุณภาพและเพิ่มประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพการบริหารจัดการ และติดตามเฝ้าระวังสิ่งแวดล้อมและสภาวะแวดล้อมอย่างเป็นระบบการพัฒนาเมืองอัจฉริยะในประเทศไทยได้มีการพัฒนาเมืองในหลายมิติด้วยกัน หากแต่ ผลการสำรวจได้ชี้ให้เห็นอย่างชัดเจนว่า การพัฒนาเมืองอัจฉริยะด้านการบริหารจัดการภาครัฐ หรือ Smart Government เป็นมิติการพัฒนาเมืองอัจฉริยะที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความก้าวหน้าและโดดเด่น มากที่สุด! ซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นส่วนใหญ่ได้นำเอาเทคโนโลยีสารสนเทศมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนา ระบบบริการประชาชน การเพิ่มช่องทางการเข้าถึงบริการภาครัฐ รวมถึงการปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพ การทำงานภายในองค์กรให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น สิ่งที่เราากำลังมองหา คือ Solution หรือ Idea ที่สามารถเข้าใจสิ่งแวดล้อมได้อย่างแท้จริงเพื่อพัฒนา และแก้ปัญหาสิ่งแวดล้อมรวมถึงการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศโดยใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วยบริหารจัดการอย่างเป็น ระบบ เช่น การจัดการน้ำ การดูแลสภาพอากาศ การบริหาร จัดการของเสีย และการเฝ้าระวังภัยพิบัติ ตลอดจนเพิ่ม การมีส่วนร่วมของประชาชนในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติได้อย่างยั่งยืน (พนิต ภูจันดา และยศพล บุญสม, 2559).

ดังนั้นสรุปได้ว่า เมื่อสมัยก่อนสิ่งแวดล้อมในท้องถิ่นประเทศไทยมีมลพิษ ธรรมชาติถูกปะปนหรือปนเปื้อนด้วยสิ่งสกปรก มีระบบการจัดการที่ไม่มีคุณภาพ ประชาชนไม่ค่อยเล็งเห็นความสำคัญ มีการทำลายสิ่งแวดล้อมตลอดเวลาแต่กลับไม่มีการฟื้นฟูจึงทำให้เกิดโมเดลนี้ขึ้นมาเพื่อใช้เทคโนโลยีเข้ามาบริหารจัดการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติได้อย่างยั่งยืน

2. Smart Economy (เศรษฐกิจอัจฉริยะ)

เมืองที่มุ่งเน้นประสิทธิภาพและความคล่องตัวในการดำเนินธุรกิจ สร้างให้เกิดความเชื่อมโยงและความร่วมมือทางธุรกิจ และประยุกต์ใช้นวัตกรรมในการพัฒนาเพื่อปรับเปลี่ยนธุรกิจ โดยจะผลักดันเมืองเป้าหมายเป็นศูนย์กลางธุรกิจด้านใดด้านหนึ่งบนฐานนวัตกรรม เช่น เมืองเกษตรอัจฉริยะ เมืองท่องเที่ยวอัจฉริยะสิ่งที่เราากำลังมองหา คือ Solution หรือ Idea ที่สามารถใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มในระบบเศรษฐกิจและบริหารจัดการ ทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพ เช่น เมืองเกษตรอัจฉริยะ เมืองท่องเที่ยวอัจฉริยะ เป็นต้น

ดังนั้นสรุปได้ว่า เศรษฐกิจไทยประสบปัญหาในการบริหารจัดการ มีความล่าช้าไม่ทันสมัย มีการเอาผิดเอาเปรียบในระบบการบริหาร มีระบบที่ไม่มีความแน่นอน ทำให้เกิดโมเดลเพื่อใช้เทคโนโลยีดิจิทัลเพื่อสร้างทรัพยากรให้มีประสิทธิภาพ

3. Smart People (พลเมืองอัจฉริยะ)

เมืองที่มุ่งเน้นการพัฒนาผู้บริหารเมืองหรือผู้นำท้องถิ่นที่สามารถประยุกต์ใช้เทคโนโลยีดิจิทัลในการพัฒนาเมืองสร้างพลเมืองที่มีความรู้และความสามารถในการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีสร้างสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์และการเรียนรู้จนกระทั่งถึงการส่งเสริมการอยู่ร่วมกันด้วยความหลากหลายทางสังคมสิ่งที่เรากำลังมองหา คือ Solution หรือ Idea ที่สามารถใช้เทคโนโลยีดิจิทัลมาพัฒนาองค์ความรู้ ทักษะ และสิ่งแวดล้อม ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต ลดความเหลื่อมล้ำทางสังคมและเศรษฐกิจตลอดจนเปิดกว้างสำหรับความคิดสร้างสรรค์ นวัตกรรม และการมีส่วนร่วมของประชาชน

ดังนั้นสรุปได้ว่า สังคมท้องถิ่นยังมีความเหลื่อมล้ำในสังคม มีการแบ่งแยกชนชั้นในการที่จะให้บริการ คนชนชั้นที่มีต้นทุนที่ต่ำก็จะขาดองค์ความรู้ต่าง ๆ ในการที่จะพัฒนา ไม่มีทักษะในการในการใช้ชีวิตในยุคปัจจุบันทำให้เกิดโมเดลนี้ขึ้นมาเพื่อมาพัฒนาให้เกิดองค์ความรู้และยังสามารถลดความเหลื่อมล้ำในอนาคตได้

4. Smart Governance (การบริหารภาครัฐอัจฉริยะ)

เมืองที่มุ่งเน้นการพัฒนาระบบบริการเพื่อให้ประชาชนเข้าถึงบริการภาครัฐ เช่น Smart Portal เพิ่มช่องทางการมีส่วนร่วมของประชาชน รวมถึงการเปิดให้ประชาชนเข้าถึงข้อมูลทำให้เกิดความโปร่งใส ตรวจสอบได้ สิ่งที่เรากำลังมองหา คือ Solution หรือ Idea ที่สามารถพัฒนาระบบบริการภาครัฐ เพื่ออำนวยความสะดวก แก่ประชาชนผู้มีส่วนได้ส่วนเสียในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของภาครัฐ โดยมุ่งเน้น ความโปร่งใสและการมีส่วนร่วม และมีการปรับปรุงอย่างต่อเนื่องผ่านการประยุกต์ใช้นวัตกรรมบริการ

ดังนั้นสรุปได้ว่า การบริหารของท้องถิ่นเมื่อก่อนนั้นยังมีการปิดกั้นไม่ให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการที่จะบริหารท้องถิ่น ยังไม่มีเข้ามามีส่วนได้ส่วนเสียในการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของรัฐ ทำให้เกิดโมเดลนี้เพื่อทำให้ประชาชนสามารถเข้าถึงได้ สามารถตรวจสอบการทำงานของรัฐบาลได้

5. Smart Living (การดำรงชีวิตอัจฉริยะ)

เมืองที่มุ่งเน้นการสนับสนุนให้มีระบบบริการที่อำนวยความสะดวกต่อการดำรงชีวิต เช่น บริการด้านสุขภาพให้ประชาชนมีสุขภาพและสุขภาวะที่ดี การเพิ่มความปลอดภัยของประชาชนด้วยการเฝ้าระวังภัยจากอาชญากรรมไปจนถึงการส่งเสริมให้เกิดสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับการดำรงชีวิตที่เหมาะสมการพัฒนาเมืองอัจฉริยะด้านคุณภาพชีวิต หรือ Smart Living ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นการนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาประยุกต์ใช้ในการจัดการชุมชนและสร้างการมีส่วนร่วมในชุมชนอย่าง เป็นระบบ เพื่อทำให้ประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น

Solution หรือ Idea ที่สามารถพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวกโดยคำนึงถึงหลักอารยสถาปัตย์ (Universal Design) ให้ประชาชนมีสุขภาพและคุณภาพชีวิตที่ดี มีความปลอดภัย และมีความสุข ในการดำรงชีวิต

ดังนั้นสรุปได้ว่า อารยสถาปัตย์เมื่อยังที่ได้ไม่มีการพัฒนา ทำให้ประชาชนยังไม่ค่อย ได้รับความสะดวกสบายในการใช้บริการสาธารณะ ยังไม่มีความปลอดภัย คุณภาพชีวิตไม่ดี ทำให้เกิดโมเดลเพื่อสามารถพัฒนาสิ่งอำนวยความสะดวก

6. Smart Mobility (การเดินทางและขนส่งอัจฉริยะ)

เมืองที่มุ่งเน้นการเพิ่มความสะดวกในการเข้าถึงระบบขนส่งมวลชน การเดินทางสะดวก ปลอดภัย เพิ่มประสิทธิภาพการจัดการระบบโลจิสติกส์ และการใช้ยานพาหนะประหยัดพลังงาน Solution หรือ Idea ที่สามารถพัฒนาระบบจราจรและขนส่งอัจฉริยะเพื่อขับเคลื่อนประเทศ โดยเพิ่มประสิทธิภาพและความเชื่อมโยงของระบบขนส่งและการสัญจรที่หลากหลาย เพิ่มความสะดวกและความปลอดภัยในการเดินทางและขนส่ง รวมถึงเป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม

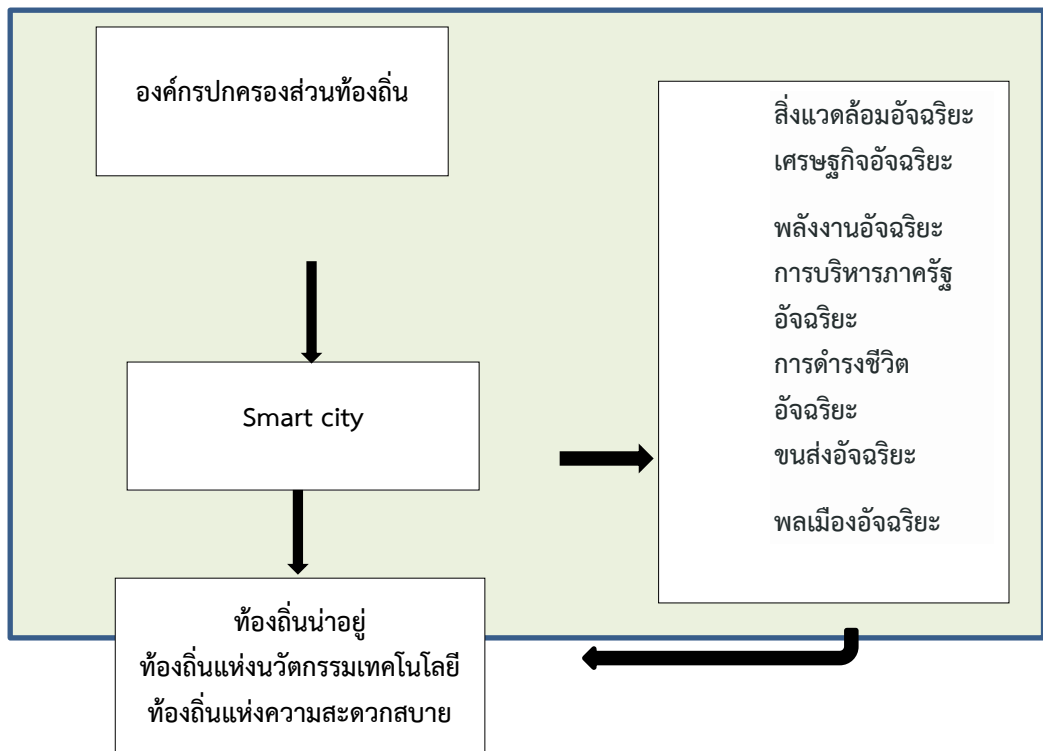
ดังนั้นสรุปได้ว่า การสัญจรในอดีตยังมีระบบที่ยังไม่มีความสะดวกสบาย ยังมีระบบขนส่งที่ยังไม่เชื่อมโยงกับประเทศต่าง ๆ ได้อย่างทันสมัย ยังไม่มีการสัญจรที่หลากหลายทำให้เกิด โมเดล หลากหลาย เพิ่มความสะดวกและความปลอดภัยในการเดินทางและขนส่ง รวมถึงเป็น มิตรกับสิ่งแวดล้อม

7. Smart Energy (พลังงานอัจฉริยะ)

เมืองที่มุ่งเน้นเพิ่มประสิทธิภาพการใช้พลังงานของเมือง หรือใช้พลังงานทางเลือกเป็น พลังงานสะอาด (Renewable Energy)การพัฒนาเมืองอัจฉริยะด้านพลังงานขององค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่นนับว่าเป็นอีกหนึ่งมิติ การพัฒนาที่มีความก้าวหน้าค่อนข้างต่ำ โดยมีการ พัฒนาเป็นลำดับที่เจ็ดจากมิติการพัฒนาเมืองอัจฉริยะ ทั้งหมด ในมิติการพัฒนาด้านพลังงานนั้น จะมุ่งไปที่การนำเทคโนโลยีสารสนเทศมาประยุกต์ใช้ในการพัฒนา ระบบพลังงานชุมชนและการ จัดการพลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ สามารถเชื่อมโยงโครงข่ายที่สนับสนุน ด้านพลังงานอย่าง เป็นระบบ และเอื้ออำนวยความสะดวกให้กับประชาชนในพื้นที่ได้รับความสะดวกสบาย และ ปลอดภัยมากขึ้น Solution หรือ Idea ที่สามารถบริหารจัดการด้านพลังงานได้อย่างมี ประสิทธิภาพ สร้างความสมดุล ระหว่างการผลิตและการใช้พลังงานในพื้นที่เพื่อสร้างความมั่นคง ทางพลังงานและลดการพึ่งพาพลังงานจากระบบโครงข่ายไฟฟ้าหลัก (สำนักงาน คณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก, [ม.ป.ป.].

องค์ความรู้ใหม่

โมเดล Smart city

สรุป

การที่ท้องถิ่นจะประสบความสำเร็จได้อาจจะมีปัจจัยหลาย ๆ อย่างแต่ smart city ซึ่งประกอบด้วย สิ่งแวดล้อมอัจฉริยะ เศรษฐกิจอัจฉริยะ พลังงานอัจฉริยะ การบริหารภาครัฐอัจฉริยะ การดำรงชีวิตอัจฉริยะ ขนส่งอัจฉริยะ พลเมืองอัจฉริยะเป็นการมุ่งเน้นในการใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมที่ทันสมัยและชาญฉลาดเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของกาให้บริการและการบริหารจัดการเพื่อลดค่าใช้จ่ายและการใช้ทรัพยากรโดยเน้นการออกแบบที่ดีการมีส่วนร่วมของภาครัฐและประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่น ให้เป็นเมืองที่ประชาชนอยู่ดีมีสุขอย่างยั่งยืน เมืองที่ใช้เทคโนโลยีและนวัตกรรมการสร้างเครือข่ายการสื่อสารเชื่อมโยงระบบของทั้งเมืองเพื่อเข้ามาพัฒนาท้องถิ่นให้เกิดความทันสมัยมากขึ้นการออกแบบและการพัฒนาท้องถิ่นจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องอาศัยความรู้ความเชี่ยวชาญจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและบุคลากรภาครัฐบาลร่วมกันขับเคลื่อนให้ไปสู่การเป็นเมืองอัจฉริยะที่มีความปลอดภัยและสร้างคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นให้แก่ประชาชน

เอกสารอ้างอิง

- กรกมล ศรีวิวัฒน์. (2564). *Thailand Smart City ความท้าทายของเมืองอัจฉริยะและอนาคตเมืองที่ปลอดภัยยิ่งขึ้น*. สืบค้น 28 กันยายน 2564, จาก www.the101.thailand-smart-city.
- นิรันดร์ จงวุฒิ นิเวศ. (2550). *การพัฒนาชุมชน*. กรุงเทพฯ: กรมการพัฒนาชุมชน กระทรวงมหาดไทย.
- นิภาพรณ เจนสันติกุล. (2563). เมืองอัจฉริยะ:ความหมายข้อควรพิจารณาสำหรับการพัฒนาเมือง. *วารสารสังคมศาสตร์บูรณาการ*, 7(1),3-20.
- พนิต ภูจินดา และยศพล บุญสม. (2559). แนวคิดการพัฒนาเมืองต้นแบบ. *วารสารวิชาการการออกแบบสภาพแวดล้อม*, 3(1), 21-43.
- มหาวิทยาลัยบูรพา. (ม.ป.ป.). *การมีส่วนร่วมของประชาชนที่มีต่อการบริหารงานเทศบาลเมืองแสนสุข*. สืบค้น 28 กันยายน 2564, จาก http://digital_collect.lib.buu.ac.th/dcms
- เสมอ นิ่มเงิน. (2563). เมืองอัจฉริยะ Smart city. สืบค้น 22 กันยายน 2564, จาก www.Engineeringtoday.net
- สำนักงานคณะกรรมการนโยบายเขตพัฒนาพิเศษภาคตะวันออก. [ม.ป.ป.]. *รัฐบาลปูพรมสร้าง “เมืองอัจฉริยะ” ทั่วประเทศต้น EEC เป็นหนึ่งในต้นแบบ*. สืบค้น 22 กันยายน 2564, จาก <https://www.eeco.or.th/pr/news/>
- สถาบันพระปกเกล้า. (2562). *รายงานสถานการณ์การกระจายอำนาจ*. กรุงเทพฯ: สถาบันพระปกเกล้า.
- สมชาย ศรีวิรัตน์. (2556). *การพัฒนาชุมชนท้องถิ่น*. สืบค้น 22 กันยายน 2564, จาก <https://www.gotoknow.org/posts/>

